

Arrest

**nr. 225 339 van 28 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 maart 2018.

1.3. Op 31 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juni 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u op 20 juli 1989 geboren in Abu Dhabi, de Verenigde Arabische Emiraten. U bent een soennitische moslim en geregistreerd bij UNRWA. Toen u twee jaar was, stierf uw vader en verhuisde u naar Ain el Hilweh, Libanon. U ging tot het tweede middelbaar naar school en volgde vervolgens een opleiding tot kapper. Uw broer Z.(...) A.(...) A.(...) (O.V.6.423.224) werd op 3 mei 2010 erkend als vluchteling.

In 2014 vond het huwelijksfeest van een vriend van u plaats. Hij had de mannen van Ansar el Aswat niet uitgenodigd, waardoor dezen verongelijkt waren. Ze kwamen toch naar het feest. U en uw vrienden hielden hen tegen. De mannen gingen naar hun verantwoordelijke en zeiden dat u de profeet had uitgescholden. U werd gearresteerd en gedurende vier dagen opgesloten onder de moskee. U werd ondervraagd en ontkende dat u de profeet had uitgescholden. Uiteindelijk geloofden ze u en lieten u gaan. U werd aangeraden u even rustig te houden zodat ze het misverstand konden rechtzetten.

U leerde in juni 2015 een meisje, M.(...) e.(...) Y.(...), kennen in Ain el Hilweh. Het meisje woonde normaliter in Duitsland, maar was op bezoek in Libanon. U zag haar passeren en vroeg haar nummer. U telefoneerde geregeld met het meisje en ze vertelde u dat ze gescheiden was. Ze vroeg u naar Duitsland te komen. U ging twee keer met haar uit. Op 10 juli 2015 gingen jullie buiten het kamp iets eten. U werd toen betrappt door haar vader. Haar vader zei dat u zich in het kamp moest verantwoorden. U durfde niet terug te keren naar het kamp en besloot bij uw zus buiten het kamp te blijven. U bleef er vijf tot zes dagen. De behuizing van uw zus was echter te klein en u besloot toch terug te keren naar het kamp. Aangezien u bang was, ging u naar een café om wat alcohol te consumeren en u zo wat moed in te drinken. De vader van het meisje was ondertussen al naar Bilal Badr gegaan en had hem gezegd dat u er bij het meisje op aandrong om te scheiden van haar echtgenoot. Eens aangekomen in uw straat kwam u twee handlangers van Bilal Badr tegen. Ze zeiden dat Bilal Badr u wilde spreken. U weigerde mee te gaan. U ging naar huis. Na een uur kwamen ze met vijf personen terug en namen u mee. U werd naar het huis van Bilal Badr gebracht en geslagen. De veiligheidstroepen kwamen ter plaatse en u werd naar het ziekenhuis gebracht. U ging naar het huis van uw zus buiten het kamp en begon uw reis voor te bereiden.

U verliet Libanon via de luchthaven van Beiroet op 2 augustus 2015. U vloog naar Libië. U nam een bootje om de zee over te steken naar Italië. U reisde verder naar België waar u op 20 augustus 2015 aankwam. U vroeg op 25 augustus 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, een UNWRA registratiekaart, een Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, een geboortekte, een individuele registratie verklaring, foto's van in Ain el Hilweh en een kopie van een vervallen reisdocument.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn

opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.9). U kreeg voedselhulp totdat u de leeftijd van achttien jaar bereikte. U kon eveneens rekenen op onderwijs en medische hulp (CGVS p.9, p.11, p.12). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Wat betreft de problemen die u aanhaalt met de groep rond Bilal Badr, kan u het CGVS niet overtuigen. Allereerst moet er worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet overeenstemmen met de verklaringen die u aflegde op het CGVS. U verklaarde bij de DVZ dat u aangevallen werd door Bilal Badr omdat u whisky dronk (zie vragenlijst CGVS). U paste uw verklaringen aan tijdens het onderhoud op het CGVS en stelde dat de problemen met Bilal Badr te maken hadden met een meisje met wie u in het geheim afsprak. Het is merkwaardig dat u dit niet vermeldde bij de DVZ, maar daar een volledig andere reden aanhaalt als reden van uw probleem (CGVS p.2). U wist immers reeds in Libanon dat uw probleem te maken had met dat meisje en niet met de consumptie van alcohol. U stelde dat u niet veel kon zeggen en dat u afgeblokt werd door de dossierbehandelaar (CGVS p.23). Dat u de hoofdzaak van uw probleem niet vermeldt tijdens het gehoor op DVZ, maar wel een drogreden aanhaalt omwille waarvan u problemen zou gehad hebben en bovendien wel uitweidt over de verschillende groeperingen die actief zijn in het kamp en de slachtoffers die er vielen, mag verbazen en ondermijnt uiteraard de geloofwaardigheid van uw relaas (zie vragenlijst CGVS).

Voorts verklaarde u bij de DVZ dat de groepering van Bilal Badr, Fatah el Islam, u verplichtte om u bij hen aan te sluiten. U weigerde dit en werd hierom lastig gevallen en bedreigd met de dood (zie vragenlijst CGVS). U maakt evenwel geen melding van iets dergelijks tijdens het gehoor op het CGVS. Er werd u nota bene expliciet de vraag gesteld of men u vroeg u aan te sluiten bij een gewapende groepering, hetgeen u ontkende. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen stelt u dat u over een algemeen gegeven sprak. Vervolgens gevraagd of u hieromtrent problemen zou hebben gekend en geconfronteerd met uw eerdere stelling dat u met de dood bedreigd werd wijzigt u opnieuw uw verklaringen. U zou geen problemen gehad hebben omwille van deze weigering. Er werden geen doodsb bedreigingen geuit, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.21, p.22). Dat uw verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op DVZ en uw verklaringen afgelegd op het CGVS niet gelijklopend zijn, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De problemen die u aanhaalde omwille van het meisje zijn evenmin geloofwaardig omwille van volgende redenen. U verklaarde dat u en het meisje betrappt werden door haar vader toen jullie buiten het kamp iets wilden gaan eten (CGVS p.14). U was te weten gekomen dat de vader u ging verklikken bij Bilal Badr. Bilal was een genadeloze man, hij vermoordde mensen omwille van akkefietjes zoals bijvoorbeeld het consumeren van alcohol of drugs, het dragen van onzedelijke kledij of wanneer hij iemand ervan verdacht informatie te hebben doorgegeven (CGVS p.16). U was dan ook bang om terug te gaan naar het kamp. U kon een paar dagen bij uw zus blijven die buiten het kamp woonde (CGVS p.15). Ondanks dat u vreesde voor uw leven bij terugkeer naar het kamp, bleef u toch niet wat langer bij uw zus. Integendeel u ging op café, dronk u zelf wat moed in en ging terug naar het kamp. Dergelijke handelswijze is niet conform uw voorgehouden vrees voor vervolging. U geconfronteerd met het veeleer destructieve karakter van uw plan, antwoordde dat u geen alternatief had en nergens naartoe kon. Er kan echter wel van uit gegaan worden dat u die toch verschillende familieleden had die buiten het kamp woonden tijdelijk onderdak kon vinden om uw leven te redden. Voorts is het overigens niet aannemelijk dat u in plaats van de situatie te proberen te ontmijnen integendeel de situatie zou

verergeren door alcoholische dranken te consumeren, wetende dat u door ultra conservatieve islamitische groepering gevisieerd werd.

Bij terugkeer naar het kamp ging u naar huis. U werd vrijwel onmiddellijk aangesproken door twee handlangers van Bilal Badr. U weigerde met hen mee te gaan. Vreemd genoeg vonden die twee dat goed. Ze gingen Bilal inlichten en lieten u daar onbewaakt achter. In plaats van een ontsnappingspoging te ondernemen, bleef u gewoon staan voor uw huis. U dacht dat ze niet meer terug gingen komen. Dit slaat nergens op wel te verstaan. U heeft zich zes dagen verstopt bij uw zus. Zo gauw u in de wijk verscheen, werd u aangesproken door leden van de groep rond Bilal Badr. Het is dan ook erg naïef te denken dat die mannen niet meer terug zouden komen (CGVS p.18). Dat u gewoon bleef staan op de plaats waar ze u achterlieten is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen als ook van de ernst van de door u ingeroepen vrees. Dat u op het moment dat de mogelijkheid geboden werd te ontsnappen en simpelweg bleef staan in afwachting van wat er zou gebeuren is niet geloofwaardig en nefast voor de ernst van je ingeroepen vrees.

U werd volgens uw verklaringen vervolgens opgepakt en naar het bureau van Bilal Badr gebracht. Merkwaardig genoeg kwamen er ineens de veiligheidstroepen binnen in het kantoor van Bilal Badr. U schetste Bilal Badr als een machtige man, die heel de wijk onder controle had. U kan geen aannemelijke verklaringen geven waarom die mannen van de veiligheidstroepen daar plots in zijn kantoor stonden (CGVS p.19, p.20). volgens u waren er overal camera's en was Bilal Badr op de hoogte dat ze zouden komen. De troepen zouden vervolgens besloten hebben om u naar een ziekenhuis te brengen. Bilal Badr, die volgens uw verklaringen toch zo machtig was, liet dit allemaal gebeuren. Het is niet aannemelijk dat gezien het profiel dat u schetst van Bilal Badr, de troepen zo maar zijn kantoor kunnen binnen vallen en beslissen om u mee te nemen naar het ziekenhuis. Uw verklaringen over het probleem met Bilal Badr zijn dan ook niet geloofwaardig (CGVS p.20).

Dient nog te worden opgemerkt dat u na de opname in het ziekenhuis nog een week in uw huis verbleven zou hebben. In die periode heeft u geen problemen meer gehad met Bilal Badr. Uw moeder zou naar de man gestapt zijn en Bilal zei tegen haar dat u zich behoorde te gedragen ten aanzien van meisjes. U heeft geen problemen meer gehad met Bilal Badr en zijn handlangers. U beschouwde het probleem als afgehandeld en zou uiteindelijk het kamp verlaten hebben omwille van de schermutselingen in het kamp en niet zo zeer omwille van de problemen die u had met Bilal Badr (CGVS p.20, p. 21).

De door u neergelegde documenten werpen geen andere licht op de appreciatie van uw vluchtmotieven daar ze enkel indicaties zijn van uw identiteit en afkomst. De foto's die u neerlegt kunnen eender wanneer en eender waar en door eender wie genomen zijn. ze hebben dan ook een zeer geringe bewijswaarde.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende

onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain el Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS bovendien een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-

Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u niet bij familieleden buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh terecht zou kunnen. Uit uw verklaringen blijkt dat Uw broer M.(...) zijn schoonfamilie in Saida woont en dat hij daar momenteel verblijft (CGVS p.7). Uw andere broer M.(...) woont eveneens bij zijn schoonfamilie in Jadra, buiten het kamp (CGVS p.7). Net zoals uw zus H.(...) die in Ain el Dileb woont, een beetje buiten Saida. Uw broers zijn daarenboven beiden gehuwd met vrouwen die de Libanese nationaliteit bezitten (CGVS, p. 10). U heeft voorts een aantal broers en zussen in de Verenigde Arabische Emiraten, in Canada, in Denemarken en in België wonen (CGVS p.7, p.8). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden op de bijstand van uw familieleden kon rekenen wanneer de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh erop achteruit ging (CGVS p.14). Uw moeder verblijft momenteel afwisselend bij verschillende familieleden waarvan de meesten dus buiten Ain al-Hilweh verblijven (CGVS p.6). Er kan dan ook besloten worden dat u in geval van een terugkeer naar Libanon opgevangen zou kunnen worden door uw familie en op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Wat de socio-economische situatie van uw familie betreft, kan er geconcludeerd worden dat deze bovendien behoorlijk is. Uw broers hebben een eigen inkomen. M.(...) werkt als binnenhuisdecorateur en M.(...) is een taxi chauffeur (CGVS p.6, p.7, p.8). Bovendien had u om uw reis naar het buitenland te bekostigen geld, niet minder dan 6000\$ van uw broer en uw zus gekregen. De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer kan steunen. Voorts verklaarde u dat u zelf al jaren als kapper werkte. U baatte een goed draaiend kapsalon uit in het kamp en beschikte over een uitgebreid klantenbestand (CGVS p.9). U beschikt dan ook over enkele nuttige troeven voor de arbeidsmarkt. Dient verder nog te worden opgemerkt dat u probleemloos het land kon verlaten via de internationale luchthaven en dat u geen melding maakte van eventuele problemen met de Libanese autoriteiten (CGVS, p. 9). Gezien

bovenstaande kan worden aangenomen dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Libanon niet in Ain al-Hilweh dient te vestigen en dat u bijgevolg over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt. Bovendien blijkt dat u over de nodige professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon in uw onderhoud te voorzien.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Libanon in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de erkenning als vluchteling in hoofde van uw broer Z.(...) e.(...) A.(...) kan er opgemerkt dat de toekenning van internationale bescherming individueel gebeurt. Elk verzoek om internationale bescherming wordt op basis van de aangehaalde vluchtmotieven gemotiveerd. Het is niet omdat een familielid internationale bescherming toegekend krijgt dat deze ook aan de rest van de familie toegekend wordt.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn), de artikelen 48, 55/2 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig tewerk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen, het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen en een kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel verwijst verzoeker naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en wijst hij erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. De zinsnede *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden”* werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. *“Om welke reden dan ook”* moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de *“redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.”* Wanneer de beslissing is ingegeven *“door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.”* Dit is volgens het Hof het geval wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoeker wijst erop dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke dan reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij de beoordeling.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat er twee cumulatieve voorwaarden vervuld dienen te zijn voor een insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het vluchtelingenverdrag. Ten eerste dient de Palestijnse vluchteling vertrokken te zijn omwille van een *“persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid”*. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt deze situatie gelijk te stellen met ondergane *“vervolgning”* in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Ten tweede dient aangetoond te worden dat UNRWA zich in de onmogelijkheid bevindt om haar missie ten aanzien van de Palestijnse vluchteling te vervullen. Deze bewijsstandaard voor de beoordeling van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid is volgens verzoeker te hoog en in strijd met het arrest El Kott. Het Hof stelt immers duidelijk dat er geen gegronde vrees voor vervolging dient aangetoond te worden en dat bij het onderzoek rekening gehouden dient te worden met de doelstelling van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag, namelijk blijvende bescherming bieden. Verzoeker vervolgt dat uit het feit dat een Palestijnse vluchteling zich onvrijwillig niet meer in UNRWA-mandaatgebied bevindt automatisch volgt dat het voor UNRWA onmogelijk is om ten aanzien van deze persoon haar opdracht te vervullen. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de *“Cour Nationale du droit d'asile”* in Frankrijk.

Verzoeker merkt nog op dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen. Het mandaat van UNRWA is beperkt tot het bieden van ondersteunende sociale diensten.

In een tweede onderdeel argumenteert verzoeker dat de mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap nu kampt en door de politieke en socio-economische situatie in Libanon. De actuele financiële problemen van UNRWA hebben volgens verzoeker een impact op de kwaliteit van haar bijstand en op de mogelijkheid van UNRWA om haar

opdracht nu en in de toekomst nog te vervullen. UNRWA wordt immers geconfronteerd met de meest ernstige financieringscrisis in haar geschiedenis, aldus verzoeker, die in dit verband verwijst naar het feit dat de Verenigde Staten in januari 2018 beslisten om hun financiële ondersteuning drastisch te verminderen. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing geen rekening houdt met dit nieuwe element en zijn concrete en materiële impact op het terrein voor de Palestijnse vluchtelingen die in de vluchtelingenkampen in Libanon verblijven. Onder verwijzing naar stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift, stelt verzoeker dat de situatie in het kamp van Ain al-Hilweh zo ernstig is dat UNRWA in februari 2018 humanitaire hulp vroeg voor de 400 ontheemde families van de wijk Al-Tiri. Door de financieringscrisis van UNRWA bestaan er twijfels dat de bijstand van UNRWA in de toekomst nog zal kunnen worden voortgezet, aldus verzoeker, die er voorts nog op wijst dat uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat UNRWA bij de verschillende opstoten van geweld in 2016 en 2017 telkens haar diensten opschortte omwille van veiligheidsredenen.

In een derde onderdeel zet verzoeker het volgende uiteen: *“In augustus 2017 kwam het opnieuw tot een zware gevechtsronde” (COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie, p. 37).*

De moeder van verzoeker besliste ook te vluchten in het begin van augustus 2017. Het familiehuis was volledig vernietigd en ze slaagde erin een visum voor Denemarken te krijgen. Eindelijk kwam ze in België aan en verbleef ze met verzoeker.

Dit element moet ook in aanmerking genomen worden door de asielinstanties vooral sinds het CGVS verwees in de bestreden beslissing naar de situatie van zijn moeder die momenteel afwisselend verbleef bij verschillende familieleden die buiten Ain el Hilweh verbleven, wat vandaag niet meer het geval is (stuk 7).

De evaluatie van de “redelijk intern vluchtalternatief” moet dus worden herzien in het licht van dit nieuwe element.”

In een vierde en laatste onderdeel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met de islamitische groeperingen die hem ertoe hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *“Nochtans blijkt uit de COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie dat “In de zomer van 2015 escaleerden de spanningen tussen islamitische groeperingen en Fatah in gewapende confrontaties. Na een mislukte moordpoging op een commandant van Fatah op 21 augustus 2015 braken van 22 tot 27 augustus 2015 periodieke gewapende confrontaties uit tussen Jund ash-Sham en Fatah in het kamp, resulterend in zes doden, waaronder vier leden van Fatah, en minstens 35 gewonden. Het betrof de eerste ernstige uitbraak van geweld in het kamp in jaren. Volgens UNRWA ontvluchtten 3.000 personen het geweld” (COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie, p. 34)*

“Sinds de tweede helft van 2016 stegen de spanningen en het geweld in het kamp” (COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie, p. 35)

“In de maand december 2016 verhevigde het geweld met in totaal drie gevechtsrondes, de eerste twee op 5 en 7 december. Op 21 en 22 december 2016 brak het voor 2016 zwaarste geweld uit in het kamp... UNRWA schortte bij de verschillende opstoten van geweld in december telkens haar diensten op omwille van veiligheidsredenen” (COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie, p. 35).

“Tijdens 2017 bleef de veiligheidssituatie in de kampen, volgens onder de VN-Veiligheidsraad, relatief kam behalve in Ayn al-Hilweh” ((COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie, p. 32). “In augustus 2017 kwam het opnieuw tot een zware gevechtsronde (COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie, p. 37) enz.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert blijkt het asielrelaas van verzoeker bij de DVZ en het CGVS coherent met de context van geweld in de wijk – “het bolwerk van Badr” (COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie, p. 36) – en met de constante druk en intimidatie dat mannen van islamitische groeperingen zoals Bilal Badr op de gewone burgers zet.

Om al deze reden past verzoeker de vluchtelingenstatus te verlenen.”

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *“Statement of the UNRWA Commissioner-General to the pledging Conference”* van 26 juni 2018, het artikel *“Les gens vont souffrir”: les conséquences des coupes à l'UNRWA pour les Palestiniens du Liban* van Middle East Eye van 19 januari 2018, het artikel *“Aïn El-Heloué, la « capitale » meurtrie des réfugiés palestiniens au Liban”* van Le Monde van 27 april 2018, het artikel *“La Commission européenne offre plus de 300.000 dollars à l'UNRWA au Liban”* van 20 februari 2018 en de bijlage 26 van verzoekers moeder.

Bij aangetekend schrijven van 27 juni 2019 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: de

beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus dd. 14 september 2018, genomen ten aanzien van verzoekers moeder, de Belgische verblijfstitel van verzoekers moeder, een attest van gezinssamenstelling dd. 23 mei 2019 en een kopie van de UNRWA-registratiekaart van verzoekers familie.

2.2.2. Op 3 juli 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie update*" van 14 mei 2019 en de COI Focus "*Palestinian Territories - Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

Verzoeker na tevens na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, waarin de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesomd. Zo is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onder meer bevoegd om de vreemdeling van de vluchtelingenstatus uit te sluiten op basis van artikel 55/2 en om aan de vreemdeling de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 toe te kennen of weigeren toe te kennen, wat hij *in casu* ook heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten geen ander licht werpen op de appreciatie van zijn vluchtmotieven, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) hij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij niet bij familieleden buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh terecht zou kunnen, nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een

mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar Libanon en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2018 (CG nr. 1521675), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond

van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Het louter verwijzen naar de informatie vervat in het administratief dossier omtrent de algemene veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah in 2015, 2016 en 2017 kan immers allerminst volstaan om aan te tonen dat verzoekers relaas op enige waarheid zou berusten. De stelling dat *“In tegenstelling tot wat het CGVS beweert blijkt het asielaanvraag van verzoeker bij de DVZ en het CGVS coherent met de context van geweld in de wijk – “het bolwerk van Badr” (COI Focus, Libanon, Veiligheidssituatie, p. 36) – en met de constante druk en intimidatie dat mannen van islamitische groeperingen zoals Bilal Badr op de gewone burgers zet.”*, kan voorts de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins verklaren, noch vergoelijken en kan evenmin zijn geloofwaardigheid herstellen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtaanvraag, onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief

fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah in 2016 en 2017, situatie welke anno 2019 fundamenteel is gewijzigd zoals wordt uiteengezet onder punt 2.15., naar het feit dat UNRWA tijdens de verschillende opstoten van geweld in 2016 en 2017 haar diensten opschortte omwille van veiligheidsredenen, en naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA drastisch te verminderen, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Verzoeker acht de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel en relevant doch gaat er aan voorbij dat ook uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enzovoort. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat de opdracht van UNRWA er niet in bestaat om bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen en dat het mandaat van UNRWA beperkt is tot het bieden van ondersteunende sociale diensten, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met

zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future”*. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad erkent voorts dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Ayn al-Hilwah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat de individuele situatie van hem en zijn familie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“(…) Uit uw verklaringen blijkt dat Uw broer M.(…) zijn schoonfamilie in Saida woont en dat hij daar momenteel verblijft (CGVS p.7). Uw andere broer M.(…) woont eveneens bij zijn schoonfamilie in Jadra, buiten het kamp (CGVS p.7). Net zoals uw zus H.(…) die in Ain el Dileb woont, een beetje buiten Saida. Uw broers zijn daarenboven beiden gehuwd met vrouwen die de Libanese nationaliteit bezitten (CGVS, p. 10). (…) Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden op de bijstand van uw familieleden kon rekenen wanneer de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh erop achteruit ging (CGVS p.14). Uw moeder verblijft momenteel afwisselend bij verschillende familieleden waarvan de meesten dus buiten Ain al-Hilweh verblijven (CGVS p.6). Er kan dan ook besloten worden dat u in geval van een terugkeer naar Libanon opgevangen zou kunnen worden door uw familie en op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Wat de socio-economische situatie van uw familie betreft, kan er geconcludeerd worden dat deze bovendien behoorlijk is. Uw broers hebben een eigen inkomen. M.(…) werkt als binnenhuisdecorateur en M.(…) is een taxi chauffeur (CGVS p.6, p.7, p.8). Bovendien had u om uw reis naar het buitenland te bekostigen geld, niet minder dan 6000\$ van uw broer en uw zus gekregen. De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer kan steunen. Voorts verklaarde u dat u zelf al jaren als kapper werkte. U baatte een goed draaiend kapsalon uit in het kamp en beschikte over een uitgebreid klantenbestand (CGVS p.9). U beschikt dan ook over enkele nuttige troeven voor de arbeidsmarkt. (…)*. De Raad merkt hierbij nog op dat het feit dat diverse familieleden van verzoeker het zich kunnen veroorloven om buiten de vluchtelingenkampen te wonen, aantoonde dat hun situatie meer dan behoorlijk is en dat zij het financieel een heel stuk beter hebben dan de gemiddelde Palestijn in Libanon. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Immers, waar hij erop wijst dat het familiehuis in het kamp tijdens de zware gevechtsronde in 2017 volledig vernield werd, herhaalt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij over een familiaal netwerk beschikt buiten het kamp en dat hij en zijn moeder in het verleden reeds op hulp van deze familieleden konden rekenen. Met de opmerking dat zijn moeder thans in België verblijft, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij waarom hijzelf in geval van terugkeer naar Libanon niet opnieuw, al dan niet tijdelijk, op zijn familiaal netwerk buiten het kamp zou kunnen terugvallen tot wanneer hij in staat is om opnieuw in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah in 2016, 2016 en 2017, en naar de budgettaire tekorten van

UNWRA, evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het kamp actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef. De Raad verwijst in dit verband tevens naar het hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.15. en herhaalt nogmaals dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt buiten het kamp zodat in zijn hoofdte een terugkeer naar het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah ook niet noodzakelijk aan de orde is.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon – Veiligheidssituatie update”* van 14 mei 2019) dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in Ayn al-Hilwah in het bijzonder. Immers, waar hij verwijst naar de informatie vervat in het administratief dossier waarin wordt bericht over het geweld dat van eind 2016 tot november 2017 plaatsvond in het kamp, merkt de Raad op dat geenszins wordt betwist dat er in 2017 in Ayn al-Hilwah hevige gevechten hebben plaatsgevonden en dat hierbij zware wapens waaronder machinegeweren, mortieren en raketwerpers werden gebruikt, waardoor ook enorm veel schade werd aangericht aan gebouwen en infrastructuur, zoals ook blijkt uit de door verzoeker neergelegde foto's. Zoals blijkt uit het voorgaande, was de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah echter anno 2018 reeds fundamenteel gewijzigd. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voorgaande analyse is gesteund niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.16. Bij aanvullende nota brengt verzoeker ter kennis dat zijn moeder op 14 september 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling werd erkend. Hij legt de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus dd. 14 september 2018, genomen ten aanzien van zijn moeder, de Belgische verblijfstitel van zijn moeder, een attest van gezinssamenstelling dd. 23 mei 2019 en een kopie van de UNRWA-registratiekaart van zijn familie neer en betoogt dat de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in zijn hoofde in strijd is met het beginsel van gezinseenheid. Verzoeker kan in zijn betoog echter niet worden gevolgd. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van zijn moeder (en zijn broer) om in zijn hoofde een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijfstitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Verzoeker dient desgevallend aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

2.17. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn identiteitskaart, de UNRWA registratiekaart, zijn Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, de gedeeltelijke kopie van een vervallen reisdocument en zijn geboorteakte bevestigen slechts zijn identiteit, herkomst en UNRWA-registratie, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. De algemene informatie gevoegd aan het verzoekschrift omtrent de budgettaire tekorten van UNRWA en de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah werd hoger in aanmerking genomen. De bijlage 26

van verzoekers moeder voegt niets toe voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

2.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.20. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefde aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS